

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Rašínova vysoká škola s. r. o.**, se sídlem Šámalova 60, Brno, zast. JUDr. Petrem Valdhansem, advokátem, se sídlem Mášova 18a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2015, č. j. 5 A 103/2011 - 295,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se včasnou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. 4. 2011, č. j. 6 925/2011-80. Uvedeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2011, č. j. 32 866/2010-30/1, kterým byla stěžovatelce na návrh Akreditační komise a) odňata akreditace magisterského studijního programu „*Ekonomika a insolvence*“ se studijním oborem „*Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů*“ se standardní dobou studia 2 roky a prezenční formou studia, b) omezena akreditace bakalářského studijního programu „*Ekonomika a insolvence*“ se studijním oborem „*Krizový management*“ se standardní dobou studia 3 roky a prezenční formou studia, c) omezena akreditace bakalářského studijního programu „*Ekonomika a management*“ se studijním oborem „*Řízení sociálních služeb*“ se standardní dobou studia 3 roky a prezenční formou studia.

K žalobním námitkám stěžovatelky, v nichž zpochybnila postup a činnost Akreditační komise i správních orgánů a nesouhlasila se závěry o nedostatečném personálním zajištění profilujících studijních programů, neboť nedošlo ke změnám, které by odůvodňovaly odnětí resp. omezení akreditací, městský soud konstatoval, že žalovaný při hodnocení personálního zajištění studijních oborů postupoval souladně se zákonem o vysokých školách, § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 42/1999 Sb. a Standardy Akreditační komise. Žalovaný správně přihlédl k nízkému počtu přednášejících s titulem docent nebo profesor s vyšším pracovním úvazkem u stěžovatelky. Povinné a povinně volitelné profilující předměty nebyly zajišťovány všemi habilitovanými vyučujícími, značná část habilitovaných pedagogů byla vytížena vysokými pracovními závazky u jiných institucí, proto nebyla řádně vykonávána zákonem předpokládaná vědecká a další tvůrčí činnost těchto přednášejících u stěžovatelky. Z hlediska perspektivy rozvoje dotčených studijních programů a jejich zajištění po dobu platnosti udělené akreditace žalovaný správně zohlednil i věkovou skladbu přednášejících. Soud se ztotožnil rovněž se závěry žalovaného, pokud jde o hodnocení odborné a publikační činnosti vyučujících stěžovatelky, která byla nedostatečná, množství publikací v impaktovaných a recenzovaných odborných časopisech bylo mizivé, publikační činnost byla realizována zejména formou anotací a učebnicových skript, resp. se nevztahovala k profilujícím studijním programům. Jako nedostatečnou posoudil městský soud shodně se žalovaným i tvůrčí činnost stěžovatelky, konstatoval, že projekt „*Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií*“ souvisí s příslušným magisterským studijním programem jen okrajově. Městský soud odmítl námitku stěžovatelky, že se správní orgány vůči ní dopustily nepřiměřeného zneužití práva a tvrdosti výkladu. Jako nedůvodnou posoudil městský soud rovněž námitku stěžovatelky vznesenou proti závěru, že výuka probíhala jen jeden den v týdnu, a to v sobotu. Dotčené studijní programy byly akreditovány pro prezenční formu studia, ale z předložených rozvrhů školního roku 2010/2011 vyplývá, že rozvrh hodin byl přizpůsoben tak, aby bylo možno docházet do školy jen v sobotu. Jako opodstatněnou neshledal městský soud námitku nejednotných kritérií, které správní orgány měly uplatňovat při hodnocení pedagogického sboru stěžovatelky ve srovnání s ostatními vysokými školami, přitom poukázal na zákonná kritéria vyplývající ze zákona o vysokých školách a z vyhlášky č. 42/1999 Sb., která byla v daném případě respektována. Městský soud neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného pro absenci stanovení přiměřené lhůty pro splnění povinnosti dle § 86 odst. 1 zákona o vysokých školách. Povinnost umožnit studentům pokračovat ve studiu na jiných vysokých školách byla stěžovatelce uložena příkazem prvostupňového správního orgánu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 14 758/2011-30. Městský soud souhlasil se žalovaným, že jen v samotném městě Brně se nalézají jiné vysoké školy, které se zabývají ekonomickými studijními programy, na kterých mohli dotčení studenti případně zahájit další studium; s ohledem na uvedené soud odmítl námitku nevykonatelnosti správního rozhodnutí.

Městský soud shledal rovněž nedůvodnou námitku prekluze, neboť lhůta podle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách je lhůtou pořádkovou, její nedodržení ze strany správního orgánu nemělo vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Soud dále konstatoval, že prvostupňový orgán nepostupoval nezákonně, jestliže požádal Akreditační komisi o vypracování dodatečného stanoviska ve věci k vyjádření stěžovatelky, resp. k jejím námitkám. Konstatoval rovněž, že správní orgány rozhodovaly na základě relevantních podkladových materiálů, které byly zpracovány na základě údajů za školní rok 2010/2011, obě správní rozhodnutí byla odůvodněna řádným způsobem, přičemž správní orgány se řádně vypořádaly s důkazními návrhy a neprovedení některých z navržených důkazů řádně a dostatečným způsobem odůvodnily. Městský soud shledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který před vydáním rozhodnutí neumožnil stěžovatelce seznámit se se stanoviskem Akreditační komise ze dne 8. 12. 2010, ve kterém komise odmítla námitky stěžovatelky a rekapitulovala své předchozí

pokračování

argumenty; stanovisko neobsahovalo nové podstatné skutečnosti, soud proto uzavřel, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

Městský soud konstatoval, že správní orgány nerozhodly o námitce podjatosti, kterou stěžovatel vznesl vůči doc. Ing. V. V., CSc., a ztotožnil se se závěrem žalovaného, že toto procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Námitku zneužití pravomoci, podjatosti a porušení povinnosti mlčenlivosti vznesenou vůči předsedkyni akreditační komise prof. V. D. posoudil městský soud jaké nedůvodnou a odmítl rovněž námitku vůči složení rozkladové komise.

II. Kasační stížnost

Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka uvedla obsahově shodné argumenty a skutečnosti jako ve správní žalobě. Zpochybnila postup Akreditační komise, která při žádosti stěžovatelky o akreditaci akceptovala personální obsazení v navrhovaném složení na plánovaný počet 800 studentů a po dvou letech *„znenadání konstatovala jeho nedostatečnost, byť faktický počet studentů byl podstatně nižší [...] přičemž z původních 22 přednášejících profesorů a docentů v době odnětí akreditace jich u žalobce působilo 19.“*

Stěžovatelka poukázala na ojedinělost dotčených studijních programů, zejména programu magisterského a v této souvislosti uvedla, že pro něj nebyl habilitovaný žádný vysokoškolský pedagog. Tzv. „létající profesori“, tj. pedagogové působící s velkými úvazky na několika školách či institucích zároveň, jsou podle stěžovatelky obecně známou skutečností ve vysokoškolské sféře, tato skutečnost má však dopady jen na vybrané subjekty. Úvaha o věkové struktuře personálního zabezpečení je podle stěžovatelky v rozporu se zákoníkem práce, antidiskriminačním zákonem a Listinou základních práv a svobod; Standardy Akreditační komise, o které se tento postup opírá, jsou v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Akreditační komise, resp. žalovaný, nevzali v úvahu neexistenci impaktovaného časopisu pojednávajícího o insolventci či revitalizaci firem v ČR. Pokud jde o hodnocení projektů, stěžovatelka namítla, že hodnotící subjekty nerozeznají, který z projektů *„souvztažnost k vyučovanému oboru“*.

Dále namítla, že žalovaný ve svém rozhodnutí nestanovil lhůtu pro zajištění možnosti pokračovat ve studiu dle § 86 zákona o vysokých školách. Příkazem správního orgánu I. stupně byla tato lhůta stanovena až po intervenci stěžovatelky. Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že ukončení studia v posledním semestru je protiprávní a v rozporu s dobrými mravy. Rozhodnutí žalovaného je nadto nezákonné, neboť bylo vydáno po uplynutí lhůty dle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách; se závěrem městského soudu, který uzavřel, že uvedená lhůta je lhůtou pořádkovou, stěžovatelka nesouhlasí.

Stěžovatelka namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí nebylo umožněno seznámit se se stanoviskem Akreditační komise s odůvodněním, že neobsahovalo žádné nové podstatné skutečnosti.

Další namítanou procesní vadou je *„neřešení námítky podjatosti vůči doc. Ing. V. V., CSc.“* a konečně stěžovatelka namítá *„zneužití pravomoci, podjatosti a porušení zásady mlčenlivosti ze strany předsedkyně Akreditační komise prof. V. D.“*

Stěžovatelka navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek městského soudu a spolu s ním napadené správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k omezení resp. odnětí akreditace nedošlo z důvodu nedostatečného poměru počtu akademických pracovníků k počtu studentů studujících ve studijních programech. Personální zajištění studijních programů se zcela zásadním způsobem změnilo, program již nezajišťovalo 15 původních vyučujících (mezi nimiž bylo 9 profesorů a 6 docentů), a tito nebyli adekvátním způsobem nahrazeni.

Studijní programy mohly být garantovány akademickými pracovníky habilitovanými v oboru blízkém nebo příbuzném příslušnému studijnímu oboru, námitka o nedostatku habilitovaných pedagogů je proto podle žalovaného irelevantní. Tvrzení stěžovatelky o běžné praxi tzv. „létajících profesorů“ pokládá žalovaný za nedůvodné a neopodstatněné, taková praxe není tolerována. Námitku, že v případě stěžovatelky bylo ve srovnání s jinými vysokými školami postupováno podle rozdílných kritérií, pokládá žalovaný za spekulativní a nedůvodnou, což dokresluje údaj o omezení resp. odnětí akreditace i jiným vysokým školám, či o odejmutí souhlasu působit jako soukromá vysoká škola, v období do roku 2011.

Žalovaný ve svém rozhodnutí plně respektoval právní předpisy České republiky, jakož i mezinárodní závazky, a mj. respektoval i obecný zákaz diskriminace. Námitku diskriminace z důvodu věku žalovaný odmítl. Pokud jde o Akreditační komisi, tato se k personálnímu zajištění studijních programů vyjadřovala jako k celku z hlediska perspektivy a kontinuity studijních oborů a k věku jednotlivých pedagogů se nevyjadřovala.

Pokud jde o požadavky na publikační a odbornou činnost akademických pracovníků, odmítl žalovaný, že by byly brány v úvahu „*výhradně odborné publikační výstupy uveřejněné v recenzovaných nebo impaktovaných časopisech*“, nebo že by stěžovatelce vytýkal praktické zkušenosti akademických pracovníků, jak tvrdí stěžovatelka. Žalovaný se ztotožňuje s tím, jak jsou požadavky na odbornost definovány ve Standardech Akreditační komise, ze kterých zejména vyplývá, že každý studijní program by měl být „*zajišťován jádrem dostatečně kvalifikovaných akademických pracovníků s odpovídající odbornou a publikační činností v předmětech, které vyučují*.“

K námitce neschopnosti žalovaného správně hodnotit projekty stěžovatelky a jejich souvztažnost k vyučovanému oboru žalovaný uvedl, že projekty řešené v rozhodné době byly zaměřeny nikoli na výzkum; v případě projektu „*Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií*“ tento souvisel s příslušným studijním programem „*Ekonomika a insolvence*“ a studijním oborem „*Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů*“ pouze okrajově.

Námitku nestanovení lhůty podle § 86 odst. 2 zákona o vysokých školách žalovaný odmítl; lhůta byla stanovena příkazem ze dne 16. 5. 2011, č. j. 14 758/2011 – 30, vydaným podle § 150 správního řádu.

Pokud jde o lhůtu stanovenou § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách, žalovaný nerozporuje, že tato lhůta byla překročena. Tato dílčí procesní vada však dle žalovaného neměla vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho správnost. Žalovaný poznamenává, že lhůta 120 dnů, uvedená v § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách, je procesní lhůtou pořádkovou, tedy nikoli prekluzivní lhůtou; tvrzení stěžovatelky o zásadním procesním

pokračování

pochybení je tak neopodstatněné a nesprávné. Uvedené žalovaný doplňuje výkladem § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách, v kontextu s § 105 téhož zákona a teoretickým exkursem o veřejných subjektivních právech.

Žalovaný nesouhlasí rovněž s námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu ve správním řízení a ztotožňuje se s městským soudem, že nepředložení „druhého“ stanoviska Akreditační komise stěžovatelce nemělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K uvedenému žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka měla možnost se stanoviskem Akreditační komise se seznámit na webových stránkách komise, kde jsou výsledky všech hodnocení vysokých škol a kvality akreditovaných činností zveřejňovány. Že byl obsah vyjádření Akreditační komise stěžovatelce znám, je zřejmé i ze skutečnosti, že stěžovatelka ve svých podáních vznášela k vyjádření námitky.

K nevyporádání námitky podjatosti doc. Ing. V. V. zopakoval žalovaný podrobně argumenty uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, zdůraznil, že tvrzené důvody podjatosti byly shledány irelevantními a doc. Ing. V. učinil v řízení pouze procesní úkony, které neovlivnily meritorní rozhodnutí ve věci.

K námitkám vzneseným vůči předsedkyni Akreditační komise prof. V. D. žalovaný citoval doslovný přepis Rozhovoru s V. D., ČT 24 1. dubna 2011 v 18:30 (zdroj Newton Media Monitoring), ze kterého vyplývá, že prof. D. neinformovala veřejnost o výsledku správního řízení vedeného se stěžovatelkou.

Námitka porušení práva na spravedlivý proces je dle žalovaného zmatečná, přesto v obecné rovině dodává, že ze strany Akreditační komise nebo žalovaného nedošlo k porušení právních předpisů, a konstatuje, že rozhodnutí ministerstva o omezení resp. odnětí akreditace, jsou výrazem odborných správních uvážení, která nepřekročila meze zákonnosti.

S ohledem na výše uvedené navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K jednotlivým kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu, pokud jde o personální zabezpečení dotčených studijních programů. Tvrdí, že Akreditační komise akceptovala personální obsazení navrhované v rámci řízení o udělení akreditace a po dvou letech „*znenadáni konstatovala jeho nedostatečnost, ..., přičemž z původních 22 přednášejících profesorů a docentů v době odnětí akreditace jich*

u žalobce působilo 19“ a faktický počet studentů byl „podstatně nižší“ než v žádosti o akreditaci plánovaných 800 studentů. Tato námitka není důvodná.

Nejprve je třeba podotknout, že úkolem Akreditační komise je pečovat o kvalitu vysokoškolského vzdělávání a všestranně posuzovat vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost vysokých škol (§ 84 zákona o vysokých školách). V rámci plnění těchto úkolů Akreditační komise zejména hodnotí činnost vysokých škol a kvalitu akreditovaných činností a zveřejňuje výsledky hodnocení a také posuzuje další záležitosti týkající se vysokého školství, které jí předloží ministr, a vydává k nim stanoviska. Zjistí-li Akreditační komise nedostatky při uskutečňování akreditovaných činností, doporučí vysoké škole nebo spolupracující právnické osobě, aby v přiměřené lhůtě zjednala nápravu. V případě závažných nedostatků při uskutečňování studijního programu navrhne Akreditační komise ministerstvu podle povahy věci omezení akreditace, pozastavení akreditace nebo odnětí akreditace (§84 odst. 1, 2 zákona o vysokých školách). Akreditační komise tedy nerozhoduje o odnětí akreditace ve správním řízení, neboť nevydává o odnětí akreditace rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu. O akreditacích (na základě předchozího vyjádření Akreditační komise) rozhodoval na základě vlastní úvahy žalovaný (§ 78 a násl. zákona o vysokých školách).

V posuzovaném případě Akreditační komise hodnotila činnost a kvalitu akreditovaných činností stěžovatelky a ve svém stanovisku ze dne 14. 7. 2010 konstatovala zjištění závažných nedostatků při uskutečňování akreditovaného magisterského programu a akreditovaných bakalářských studijních programů, a navrhla žalovanému podle § 85 odst. 2 písm. c) a § 85 odst. 4 zákona o vysokých školách odnětí akreditace magisterského studijního programu „*Ekonomika a insolvence*“ navazujícího na bakalářský studijní program se studijním oborem „*Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů*“, a podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách omezení akreditace bakalářského studijního programu „*Ekonomika a insolvence*“ pro studijní obor „*Krizový management*“ a bakalářského studijního programu „*Ekonomika a management*“ pro studijní obor „*Řízení sociálních služeb*“. Pokud jde o personální zabezpečení, konstatovala komise jeho nedostatečnost, ale nikoliv ve smyslu nedostatečného počtu vyučujících na počet studentů, jak uvádí stěžovatelka. Ze stanoviska komise je zřejmé, že komise shledala personální zabezpečení podstatně horším než v době akreditace, neboť stěžovatelka nenaplnila slibovaný rozvoj personálního zabezpečení a stav personálního zabezpečení se „*zásadním způsobem odlišuje od stavu deklarovaného v žádosti o akreditaci.*“ Komise tak žádným způsobem neposuzovala personální zabezpečení ve vztahu k plánovanému resp. faktickému počtu studentů. Nejvyšší správní soud proto tuto argumentaci stěžovatelky shodně se žalovaným i městským soudem pokládá za irelevantní.

Jedním z nedostatků konstatovaných Akreditační komisí bylo, že z 15 profesorů nebo docentů deklarovaných stěžovatelkou v žádosti o akreditaci, působili u ní v době hodnocení pouze 4 z nich. Stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla nikterak nedoloženou námitku, že „*z původních 22 přednášejících profesorů a docentů v době odnětí akreditace jich u žalobce působilo 19*“. Tato námitka není důvodná. Zdejší soud musí dát za pravdu žalovanému, který stěžovatelkou uváděný počet 19 docentů a profesorů pokládá za hrubě zavádějící a zkreslující resp. nepřesně formulovaný; ze správního spisu vyplývá, že z původně deklarovaných 9 profesorů a 6 docentů, působili u stěžovatelky v době rozhodování o odnětí akreditace 2 profesori a 2 docenti.

Stěžovatelka namítala, že studijní programy, které zajišťovala, jsou výjimečné a ojedinělé a nebyl pro ně habilitovaný žádný pedagog; habilitace jsou přitom realizovatelné pouze na veřejných či státních školách. Tato argumentace rovněž není důvodná. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že ve stanovisku Akreditační komise zdůrazňovala nedostatek habilitovaných pracovníků s odborností a publikační aktivitou, jež se vztahuje k vyučovaným předmětům.

pokračování

Z uvedeného je zřejmé, že zcela dostatečné by bylo, pokud by studijní programy byly garantovány akademiky habilitovanými v oborech příbuzných příslušným oborům; jak upozornil žalovaný, popsany postup zákon o vysokých školách nevylučuje.

Svou námitku, že „létající profesori“ jsou problematikou známou v celé vysokoškolské sféře a faktické dopady jsou jen na vybrané subjekty, stěžovatelka nepodložila žádným konkrétním důkazem. Navíc je tato námitka zásadně zpochybněna vyjádřením žalovaného, který uvedl a konkrétními údaji doložil, že ve vztahu ke všem vysokým školám postupuje stejným a nediskriminačním způsobem, pokud jde o posuzování personálního zabezpečení v rámci rozhodování o akreditacích.

Za nepřijatelnou a v rozporu se zákazem diskriminace označila stěžovatelka „*úvahu o věkové struktuře personálního zabezpečení*“. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, který porušení zákazu diskriminace z hlediska věku pedagogů neshledal. Kasační soud neshledal ničeho, v čem by postup žalovaného vybočil z ústavního rámce zákazu diskriminace. Věk vyučujících nebyl předmětem hodnocení žalovaného, který vycházel ze stanoviska Akreditační komise, která rovněž věk vyučujících žádným způsobem nehodnotila; z důvodu věku nebyla neodůvodněně znevýhodněna určitá skupina před druhou, nedošlo tak k rozdílnému zacházení či přístupu. Jestliže Akreditační komise v souladu se svými standardy vzala v úvahu i širší souvislosti, které jsou podstatné pro personální zajištění studijních programů z hlediska perspektivy a kontinuity studijních oborů, a to včetně věkové skladby přednášejících, je tento postup legitimní a nejedná se o diskriminaci.

Stěžovatelka dále vytykala žalovanému resp. Akreditační komisi, že nevzali v úvahu neexistenci impaktovaného časopisu pojednávajícího o insolventci či revitalizaci firem, nedocenili praktické poznatky jednotlivých vyučujících, a nesprávně posoudili projekty stěžovatelky a jejich vztah k vyučovaným oborům. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka publikační a odborné činnosti akademických pracovníků, jejich praktických zkušeností, a rovněž posouzení související výzkumné činnosti stěžovatelky, je věcí uvážení žalovaného, které městský soud ani soud kasační nemohou nahrazovat vlastním soudním uvážením (k uvedenému srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Žalovaný své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že odborné výstupy a tvůrčí činnost akademických pracovníků neodpovídá požadavkům standardů Akreditační komise, ze kterých žalovaný při posouzení vycházel, odůvodnil uspokojivě a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Zdejší soud má za to, že žalovaný správně zhodnotil i otázku výzkumné činnosti stěžovatelky a dostatečně odůvodnil své úvahy o nedostatečné adekvátní výzkumné činnosti stěžovatelky, která by se vztahovala k příslušným studijním programům.

Ze spisové dokumentace vyplývá, že příkazem žalovaného ze dne 16. 5. 2011, č. j. 14 758/2011 – 30, byla stěžovatelce stanovena „*povinnost zajistit studentům magisterského studijního programu ‚Ekonomika a insolvence‘ se studijním oborem ‚Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů‘ možnost pokračovat ve studiu stejného nebo obdobného studijního programu na jiné vysoké škole, a to ve lhůtě do 31. srpna 2011.*“ Je nepochybné, že lhůta ve smyslu § 86 odst. 2 zákona o vysokých školách byla žalovaným stanovena, a tvrzení stěžovatelky, že k jejímu stanovení došlo „*až po osobní intervenci jednatelky žalobce*“, je z tohoto pohledu zcela irelevantní. Stěžovatelka rovněž namítla protiprávnost a rozpor s dobrými mravy, pokud jde o ukončení studia studentům posledního semestru, a odkázala na „*dosud řešené obdobné případy na tomto ministerstvu*“, které ale žádným způsobem nekonkretizovala. Nejvyšší správní soud názor stěžovatelky nesdílí a ztotožňuje se se závěrem městského soudu, že stanovená lhůta je lhůtou přiměřenou, která byla určena vhodně tak, aby bylo možno pokračovat ve studiu s počátkem nového školního roku.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, který konstatoval, že lhůta stanovená § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách je lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K charakteru lhůty podle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách se Nejvyšší správní soud vyjádřil podrobně ve svém rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 22/2014 - 118, ve kterém mj. uvedl: „*Přestože předmětné ustanovení stanoví maximální stodvacetidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí o omezení, pozastavení nebo odnětí akreditace, nevyplyvá z něj eo ipso, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty v řízení pokračovat (jak je tomu např. v ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., ze kterého je patrné, že předmětné správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l); lhůtu tři měsíců je tak nutno považovat za prekluzivní).* Stěžovatel se tak mylí, má-li za to, že předmětné ustanovení zákona o vysokých školách s uplynutím lhůty spojuje následek ve formě právní vady správního řízení.“ V citovaném rozhodnutí zdejší soud uzavřel, že lhůta podle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách je lhůtou pořádkovou, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto závěru ani v nyní projednávané věci odchýlovat.

Pokud jde o námitku porušení procesních práv stěžovatelky, která v průběhu správního řízení neměla možnost vyjádřit se ke stanovisku Akreditační komise ze dne 8. 12. 2010, Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že postup žalovaného, který nevyzval stěžovatelku k seznámení s druhým stanoviskem komise, ve kterém reagovala na vyjádření stěžovatelky k návrhu na odnětí resp. omezení akreditace, byl procesním pochybením. Toto pochybení nelze zhojit poukazem na to, že stanoviska Akreditační komise jsou obligatorně zveřejňována a jsou přístupná přibližně do 14 dnů od zasedání komise na jejích webových stránkách, jak uváděl žalovaný. Z obsahu stanoviska Akreditační komise ze dne 8. 12. 2010 však vyplývá, že komise v něm v podstatě zopakovala skutečnosti a argumenty, které byly uvedeny již v jejím návrhu na odnětí resp. omezení akreditace, s nímž byla stěžovatelka obeznámena. Zdejší soud se proto ztotožňuje s městským soudem v tom, že uvedené procesní pochybení žalovaného nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel dále namítal nevypořádání námítky podjatosti vznesené stěžovatelkou vůči doc. Ing. V. V., Csc. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že je-li ve správním řízení vznesena námitka podjatosti, nemá být rozhodováno v meritu věci do doby, dokud není rozhodnuto o této námitce; s tímto názorem se ostatně ztotožnil i městský soud, který postup správního úřadu prvního stupně označil za procesně chybný. Spornou otázkou však je, zda samotná skutečnost, že dílčí procesní úkony v počátku správního řízení byly učiněny potenciálně podjatou osobou, zakládá nezákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je shodně s městským soudem toho názoru, že nikoliv. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se v odvolacím řízení nepřihlíží k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. O tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo v době svého vydání zatíženo procesní vadou, není pochyb. Bylo potom věcí odvolacího orgánu posoudit, zda jde o vadu, na kterou dopadá shora citované ustanovení správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že za situace, kdy byl pracovní poměr s doc. Ing. V. V., Csc. ukončen k 1. 12. 2010, a bylo zjištěno, že doc. V. učinil v správním řízení procesní úkony, které neměly žádný vliv na meritorní rozhodnutí (pracovní poměr doc. V. byl ukončen již v době vznesení námítky podjatosti), nebyl chybný postup prvostupňového úřadu způsobit vyvolat nezákonnost meritorního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že uvedené pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelka namítala rovněž skandální zneužití pravomoci, podjatosti a porušení zásady mlčenlivosti ze strany předsedkyně Akreditační komise prof. V. D., kterého se měla dopustit

pokračování

v rozhovoru v pořadu Interview v České televizi dne 1. 4. 2011. Ani tato stížní námitka nemohla být shledána důvodnou. Přepis rozhovoru s prof. V. D. byl konstatován jako důkaz v průběhu ústního jednání v řízení před městským soudem. Z jeho obsahu je zřejmé, že namítaného jednání, tj. *informování „veřejnosti o výsledku daného správního řízení“* vedeného se stěžovatelkou, se předsedkyně Akreditační komise nedopustila.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se řádně vypořádal se vznesenými žalobními námitkami, své úvahy řádně a přezkoumatelným způsobem podrobně odůvodnil a jeho rozsudek z hlediska práva zcela ob stojí.

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost posoudil jako nedůvodnou a dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji proto zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, ze spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady nad rozsah vyplývající z jeho úřední činnosti, vznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu